

Armand van Assche: ter nagedachtenis

Onze mederedacteur, Armand van Assche, is op 27 augustus jl. plotseling en geheel onverwacht overleden. Op de dag van zijn overlijden schreef hij aan de voorzitter van de redactie nog een briefje, waarin hij sprak over zijn werk aan een toegezegd artikel en meldde op de vergadering niet aanwezig te kunnen zijn...

Armand maakte sinds september 1988 deel uit van de redactie. Zijn toetreden was een gevolg van het besluit om van het Hollandse *Spiegel* een gezamenlijke Zuid- en Noord-Nederlandse zaak te maken. Deze omvorming van ons tijdschrift heeft Armand op zijn wijze bevorderd. 'Op zijn wijze' betekende allereerst, dat hij ons steeds herinnerde aan de eisen die de uitbreiding van de lezerskring stelt m.b.t. de veronderstelde bekendheid van zaken en dergelijke. Ook legde hij, puttend uit zijn ervaring als redacteur van *Dietsche Warande en Belfort*, in de discussie over aangeboden kopij veel nadruk op helderheid en beknoptheid.

Economie van taalgebruik en bescheidenheid kenmerkten zijn optreden in onze vergaderingen. Het was dan ook eerder tijdens de maaltijd na de vergadering dat Armand zich geleidelijk meer liet kennen. Als de man die het hele veld van de moedertaal didactiek overzag maar bovenal geïnteresseerd was in de invoering van de leerlingen in de literaire cultuur; als de man die de vergelijkenderwijs zwakke positie van de didactiek in Vlaanderen onderkende maar ook relativeerde.

Op een stralende dag in juni heeft Armand ons bij hem thuis gastvrijheid verleend voor een redactievergadering. De kunstzinnige inrichting van zijn huis, met de geprononceerde positie van zijn werkkamer, en de gulle ontvangst door hem en zijn vrouw maakten ons veel meer dan daarvoor duidelijk, vanuit welke bronnen Armand leefde en werkte. Ook zijn plannen voor bijdragen van hemzelf en zijn studenten werden die dag concreter. Niemand van ons kon toen beseffen dat we een afscheidsfeest vierden.

Mede door zijn standpuntbepaling had Armand nog veel kunnen betekenen voor de ontwikkeling van de literatuurdidactiek, die weer volop in de belangstelling staat en waarin naar een synthese van verscheiden aanpakken gezocht moet worden. Armand had aan deze synthese zeker kunnen bijdragen. In *Spiegel* hadden we van zijn werken daaraan graag resultaten gezien. Nu dat niet zo mag zijn, zoeken we inspiratie in de vriendschap en ideeën die Armand ons gegeven heeft, vooral op die mooie zomerse dag in Waasmunster.

Redactie

